

Sygn. akt: I C 199/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07/02/2024 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2024 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa A. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

- oddala powództwo,
- zasądza od powódki A. K. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.817,00 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 199/23

UZASADNIENIE

Powódka – A. K., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła pozew przeciwko (...)A. z siedzibą w W. o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 5.001,00 złotych tytułem części brakującego odszkodowania za koszt przywrócenia pojazdu marki L. o nr rej. (...) do stanu sprzed zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2022 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27 września 2022 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia końcowego do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 13 sierpnia 2022 roku w wyniku zdarzenia komunikacyjnego doszło do uszkodzenia pojazdu marki L. o nr rej. (...) należącego do poszkodowanego J. P.. Sprawcą wypadku był kierujący pojazdem marki V. o nr rejestracyjnym (...) objętym w chwili zdarzenia obowiązkową ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej.

Strona powodowa podniosła, że w dniu 25 sierpnia 2022 roku poszkodowany zgłosił fakt zaistnienia szkody w jego pojeździe u strony pozwanej, która została przyjęta przez stronę pozwaną i zarejestrowana pod nr (...). Tego samego dnia, czyli w dniu 25 sierpnia 2022 roku, po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu strona pozwana sporządziła w systemie A. kalkulację naprawy samochodu poszkodowanego o nr (...). Z kalkulacji strony pozwanej koszt naprawy

pojazdu L. po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2022 roku został ustalony na kwotę 1.331,56 złotych brutto. Powód podkreślił, że strona pozwana przyjęła swoją odpowiedzialność, co do zasady za przedmiotowe zdarzenie oraz powstała w wyniku tego zdarzenia szkoda w pojeździe marki L. o nr rejestracyjnym (...) i na podstawie kosztorysu strona pozwana, po zakończeniu postępowania likwidacyjnego na mocy decyzji z dnia 29 sierpnia 2022 roku, wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu szkody częściowej w jego pojeździe w kwocie 1.331,56 złotych brutto.

Powód zaznaczył, że poszkodowany nie zgodził się z wysokością kosztów naprawy ustalonych przez stronę pozwaną oraz wysokością wypłaconego mu odszkodowania albowiem otrzymana kwota odszkodowania nie była wystarczająca na pokrycie kosztów naprawy pojazdu po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2022 roku. Wypłacona poszkodowanemu kwota nie pozwalała bowiem na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed powstania szkody. Dlatego też pismem z dnia 1 września 2022 roku poszkodowany wezwał stronę pozwaną do przeprowadzenia ponownych oględzin jego pojazdu. Jednocześnie zaznaczył, że dla celów ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu poszkodowany zlecił (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu poszkodowanego, mającej na celu ustalenie rzeczywistych kosztów przywrócenia samochodu L. do stanu sprzed zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2022 roku. Z kalkulacji naprawy pojazdu o numerze rejestracyjnym nr (...) sporządzonej przez rzeczoznawcę w dniu 1 września 2022 roku, wynikało że całkowity koszt naprawy samochodu L. po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2022 roku, wynosi nie mniej niż 7.983,55 złotych brutto. Pomimo tego, pismem z dnia 15 września 2022 roku, strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko i odmówiła spełnienia świadczenia w wyższej wysokości. W związku z tym pismem z dnia 15 września 2022 roku, poszkodowany ponownie odwołał się od decyzji strony pozwanej, a następnie zdecydował, że nie będzie samodzielnie dochodził brakującego odszkodowania za koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego i zdecydował się sprzedać powódce wierzytelności z wyżej wymienionego tytułu. Dlatego też w dniu 3 października 2022 roku poszkodowany J. P. zawarł z powódką umowę cesji wyżej wymienionej wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy oraz strony pozwanej, wynikających ze szkody zaistniałej w dniu 13 sierpnia 2022 roku zarejestrowanej przez stronę pozwaną pod nr (...). Powód podkreślił, że w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana została zawiadomiona o przelewie wyżej wymienionej wierzytelności na rzecz powódki.

Powód wskazał również, że legitymacja powódki do występowania w niniejszym procesie w związku z przelewem wierzytelności uzasadniona jest treścią art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym „wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania”. Zatem powódce jako cesjonariuszowi przysługuje roszczenie w takim samym zakresie i o takiej samej treści jak poszkodowanemu. W związku z tym pismem z dnia 24 października 2022 roku powódka odwołała się od decyzji strony pozwanej i wezwała ją do dopłaty brakującego odszkodowania w kwocie 6.651,00 złotych brutto. Pismem z dnia 4 listopada 2022 roku strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko i odmówiła spełnienia świadczenia.

Powód zaznaczył, że z kalkulacji naprawy o nr 01/11/2022 sporządzonej przez rzeczoznawcę w dniu 4 listopada 2022 roku, wynikało że całkowity koszt naprawy samochodu L. po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2022 roku, wynosił nie mniej niż 8.261,28 złotych brutto i jest to kwota, która gwarantuje przywrócenie samochodu do stanu sprzed dnia powstania szkody zgodnie z technologią zalecaną przez producenta pojazdu marki L.. Podkreślił nadto, że brakująca kwota odszkodowania w wysokości 6.929,72 złotych brutto odpowiada różnicy między rzeczywistymi kosztami przywrócenia pojazdu marki L. do stanu sprzed powstania szkody, wynikającymi z kalkulacji naprawy pojazdu o nr 01/11/2022 sporządzonej przez powódkę (8.261,28 zł brutto), a kwotą odszkodowania wypłaconą przez stronę pozwaną (6.929,72 zł brutto).

Strona powodowa zwróciła również uwagę na fakt, że sporny między stronami jest sposób obliczenia wysokości odszkodowania należnego w związku ze szkodą w pojeździe wskutek przedmiotowego zdarzenia. Wskazała, że kosztorys strony pozwanej o nr (...) z dnia 25 sierpnia 2022 roku, został sporządzony wadliwie albowiem ubezpieczyciel dokonał niedozwolonego potrącenia amortyzacyjnego cen części zamiennych w wysokości aż 18%, w kosztorysie w sposób nieuprawniony pozwany zastosował współczynnik odchylenia za materiał lakierniczy w wysokości aż 55% oraz zastosował zamienniki - tzw. część alternatywną oznaczone symbolem (...), która nie była zamontowana w pojeździe w momencie zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2022 roku i która w żaden sposób nie

gwarantowała przewrócenia pojazdu do stanu bezpieczeństwa i estetyki sprzed zdarzenia szkodowego. Ponadto pozwany na żadnym etapie postępowania likwidacyjnego nie wykazał aby części zamienne zamontowane w pojeździe poszkodowanego, które uległy uszkodzeniu w jego pojeździe wskutek przedmiotowego zdarzenia i wymagające wymiany były częściami z grupy lub Q. Zatem, skoro pojazd poszkodowanego przed zdarzeniem był pojazdem bezszkodowym i wyposażony był wyłącznie w części oryginalne pochodzące od producenta pojazdu marki pojazdu i sygnowane logo tego producenta, to oczywistym jest, że naprawa tego samochodu zmierzająca do przywrócenia jego stanu sprzed zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2022 roku winna odbywać się przy użyciu wyłącznie części z grupy „O”.

Powód zaznaczył także, że strona pozwana rażąco zaniżyła wysokość stawek za roboczogodzinę prac naprawczych do poziomu 52,00 złotych netto, co spowodowało, że wypłacona przez nią kwota odszkodowania nie pozwoliła na przywrócenie samochodu do stanu sprzed szkody na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego, bezzasadnie zakwalifikowała drzwi przednie lewe do naprawy zamiast do wymiany, nie uwzględniła cieniowania błotnika przedniego L i drzwi tylnych L oraz nie uwzględniła kosztów materiałów drobnych i dodatkowych, tzw. normaliów, które stanowią 2% wartości części ujętych w kosztorysie.

Uzasadniając natomiast okres, od którego liczone winny być odsetki powód wskazał, że zgodnie z brzmieniem art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponadto zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zgodnie natomiast z ust. 2 gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Wobec powyższego, skoro od momentu przyjęcia zgłoszenia szkody, a co za tym idzie poinformowania ubezpieczyciela o wysokości poniesionej szkody, strona pozwana winna była ustalić odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe w prawidłowej wysokości w terminie 30 dni i przyjąć zgłoszenie szkody w dniu 25 sierpnia 2022 roku, to ustalenie i wypłata odszkodowania w pełnej wysokości winna nastąpić nie później niż z upływem 30 dni liczonych od daty przyjęcia zawiadomienia o szkodzie, to jest najpóźniej do dnia 26 września 2022 roku (25 września 2022 roku – dzień ustawowo wolny od pracy).

Powód podniósł również, że roszczenie o zapłatę brakującego odszkodowania z tytułu szkody częściowej w pojeździe stało się wymagalne w dniu 27 września 2022 roku.

Nakazem zapłaty z dnia 15 marca 2023 roku, wydanym w sprawie I Nc 43/23, Sąd Rejonowy w Czuchowie w osobie Referendarza sądowego uwzględnił roszczenie strony powodowej w całości i orzekł o kosztach procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że w toku likwidacji szkody, na podstawie decyzji z dnia 29 sierpnia 2022 roku, pozwany przyznał tytułem odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu kwotę w łącznej wysokości 1.331,56 złotych brutto. Przy czym kwota ta ustalona została na podstawie sporządzonej przez pozwanego kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 25 sierpnia 2022 roku. Zaznaczył, że w dniu 3 października 2022 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę

przelewu wierzytelności obejmującą roszczenie o odszkodowanie za przedmiotową szkodę. W związku z tym powódka, nie zgadzając się z decyzją pozwanego wydaną w toku postępowania likwidacyjnego, sporządziła prywatną kalkulację naprawy nr 01/11/2022 z dnia 4 listopada 2022 roku, z której wynikało że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu poszkodowanego wyniósł 8.261.28 zł brutto.

Pozwany zakwestionował również legitymację procesową czynną powoda z uwagi na nieważność umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 października 2022 roku, albowiem umowa nie zawiera essentialia negotii wymaganych do ważności takiej umowy. Wskazał nadto, że prawną przyczyną umowy cesji jest wykonanie istniejącego już między stronami zobowiązania (causa solvendi), a ważność umowy zależy od istnienia tego zobowiązania, Ważność samoistnej umowy cesji zależy od istnienia ważnego zobowiązania do zawarcia tej umowy. Strony zatem w ramach łączącego ich stosunku prawnego zobowiązani są uzgodnić causę. Brak lub wadliwość causa cessionis powoduje, że cesjonariusz nie nabywa wierzytelności. Co istotne, z treści art. 510 k.c. wynika, że umowa rozporządzająca jest kauzalna, gdyż jej ważność zależy od istnienia uprzedniego zobowiązania do przeniesienia wierzytelności. Natomiast w przedmiotowej sprawie, strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, by pomiędzy nią a poszkodowaną istniały podstawy do przeniesienia wierzytelności względem pozwanego na powódkę. C. umowy nie wynika ani z treści umowy cesji ani z pozostałych dowodów złożonych przez powódkę w niniejszej sprawie. Cedent i cesjonariusz powinni w sposób wyraźny bądź per facta concludentia porozumieć się co do causy dokonanej cesji. Istotnym jest również, że podstawa prawna umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności jest jednocześnie causa rozporządzenia wierzytelnością. Przyjmuje się, że wskazana causa jest elementem essentialia negotii umów nazwanych prawa obligacyjnego. Pozwany podkreślił, że w umowie cesji załączonej do pozwu w żaden sposób strony nie określiły przyczyny (causa) zawarcia tej umowy.

Pozwany wskazał nadto z ostrożności procesowej, że w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd zarzutu braku legitymacji procesowej po stronie powódki, okolicznością która ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy jest ustalenie, czy w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do naprawienia pojazdu przez poszkodowanego, albowiem okoliczność ta wpływa bezpośrednio na wysokość obowiązku pozwanego do naprawienia szkody. Jednocześnie pozwany nie kwestionował, że w aktualnym stanie prawnym poszkodowany nie ma obowiązku dokonania naprawy pojazdu, czy to własnymi środkami, czy za pomocą uzyskanego odszkodowania, jednakże jeżeli poszkodowany zdecydował się na naprawę pojazdu, to okoliczność ta nie może zostać pominięta przy ocenie zasadności roszczenia powódki. Nie ma bowiem żadnych wątpliwości, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy. Przy czym przez "niezbędne" koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Natomiast brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że skoro poszkodowany zdecydował się na naprawę pojazdu, to koszty przeznaczone przez poszkodowanego na naprawę pojazdu nie stanowią kosztów ekonomicznych i uzasadnionych, do zwrotu których zobowiązany byłby ubezpieczyciel, lub aby naprawa pojazdu dokonana przez poszkodowanego nie skutkowałą przywróceniem pojazdu do stanu poprzedniego, a w konsekwencji, tak obliczone odszkodowanie nie doprowadziło do pełnej kompensacji poniesionej szkody.

Pozwany zaznaczył także, że powódka żąda przyznania na jej rzecz kwoty w łącznej wysokości 6.332,56 złotych tytułem odszkodowania za szkodę częściową w pojeździe poszkodowanego, która obejmuje dotychczas wypłacone przez pozwanego odszkodowanie w wysokości 1.331,56 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz dochodzoną w niniejszym postępowaniu kwotę w wysokości 5.001,00 złotych. Oczekiwana przez powódkę wysokość odszkodowania jest nadmierna i całkowicie nieuzasadniona, prowadząca do jej nieuprawnionego wzbogacenia oraz nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy.

Pozwany podkreślił również, że powódka nie udokumentowała poniesionych kosztów naprawy, które były podstawą obliczenia wysokości odszkodowania. Powód wskazał jedynie, że pozwany decyzją z dnia 29 sierpnia 2022 roku przyznał odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu (szkody częściowej) w łącznej wysokości 1.331,56 złotych brutto, która została ustalona w oparciu o sporządzoną przez pozwanego kalkulację naprawy nr (...)

z dnia 25 sierpnia 2022 roku. Zwrócił wprawdzie uwagę na fakt, że powódka dołączyła do pozwu prywatną kalkulację naprawy nr 01/11/2022 z dnia 4 listopada 2022 roku, wykonaną przez powódkę oraz prywatną kalkulację naprawy nr (...) z dnia 1 września 2022 roku, które są jedynie kosztorysami symulacyjnymi. Natomiast faktyczne rozliczenie kosztów naprawy może zostać wykonane jedynie po faktycznie wykonanej naprawie, na podstawie wystawionej faktury VAT. Wobec natomiast braku przedłożenia przez powódkę dokumentów wskazujących na faktycznie poniesione koszty naprawy, pozwany w sposób prawidłowy ustalił koszty naprawy na podstawie sporządzonej w dniu 25 sierpnia 2022 roku kalkulacji naprawy nr (...). Ponadto pozwany podkreślił, iż niejednokrotnie wskazywał, iż w przypadku, gdy naprawa pojazdu przekroczy określoną kwotę odszkodowania, konieczne jest udokumentowanie kosztów naprawy.

Pozwany zaznaczył także, że rozliczenie kosztów naprawy może zostać wykonane jedynie po faktycznie wykonanej naprawie, na podstawie wystawionej faktury VAT, natomiast wobec braku przedłożenia przez powódkę dokumentów wskazujących na faktycznie poniesione koszty naprawy, pozwany prawidłowo ustalił koszty naprawy na podstawie sporządzonej w dniu 25 sierpnia 2022 roku kalkulacji naprawy nr (...). Kalkulacja naprawy powinna bowiem wyznaczać taki poziom kwoty odszkodowania, w ramach którego, przy zachowaniu rozsądnego i racjonalnego podejścia, istnieje możliwość doprowadzenia pojazdu w niezbędnym i uzasadnionym zakresie do stanu sprzed zdarzenia. Pozwany nie kwestionował jednocześnie, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu może być inny, w tym wyższy (i diametralnie różny - w zależności od sposobu i miejsca naprawy pojazdu), ale to dopiero faktycznie przeprowadzona naprawa i rozliczenie kosztów naprawy fakturą VAT może zweryfikować wysokość kosztów ustalanych w kosztorysie pozwanego.

Zatem roszczenie powódki jest z gruntu niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż to powódka nie dopełniła formalności postępowania odszkodowawczego i nie przedłożyła faktury VAT za naprawę pojazdu. Tym bardziej, że wielkość odszkodowania dochodzona przez powódkę w niniejszym postępowaniu, przekracza rozmiary wyrządzonej szkody i nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach faktycznych sprawy, a wypłacone odszkodowanie w pełni realizuje obowiązek odszkodowawczy pozwanego.

Pozwany, z ostrożności procesowej, na wypadek przesądzenia przez Sąd o zasadności roszczenia o dopłatę odszkodowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu co do zasady, wskazał że różnica w wysokości kosztów naprawy wynika z rodzaju i cen zastosowanych do naprawy części zamiennych, przyjętych stawek roboczogodziny w sporządzonych kalkulacjach naprawy, a także zastosowanych przez pozwanego rabatów i urealnień. Przyznał jednocześnie, że w kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 25 sierpnia 2022 roku zastosował urealnienie rabat na części zamienne w wysokości 18% oraz rabat na materiał lakierniczy w wysokości 45%. Urealnienie jest bowiem stosowane, aby wartość nowych części wykorzystanych do naprawy korelowała z wartością wymienianych części samochodowych, które były eksploatowane niekiedy przez wiele lat. Pozwany wskazał nadto, że zastosowanie w rozliczeniu szkody cen części pochodzących od innych dostawców niż producent pojazdu wynikają z dostosowania kryteriów sporządzania kalkulacji pozwanego do obowiązującego prawa unijnego, w tym Rozporządzenia Komisji (UE) nr 461/2010 z dnia 27 maja 2010 roku w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych będącego w mocy od dnia 1 czerwca 2010 roku, które na podstawie art. 249 akapit 2 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską jest stosowane bezpośrednio również na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle powyższych uregulowań, naprawa pojazdu będącego przedmiotem szkody (który nie jest pojazdem nowym i objętym w pełnym zakresie gwarancją producenta, a pojazdem o ponad 13,5-letnim okresie eksploatacji w dacie zaistnienia szkody) z wykorzystaniem w trakcie naprawy wyłącznie części oznaczonych logo producenta wykracza poza pojęcie naprawy przeprowadzonej w sposób racjonalny i uzasadniony ekonomicznie. Przywrócenie takiemu pojazdowi stanu sprzed zdarzenia jest bowiem możliwe nie tylko przy zastosowaniu części sygnowanych logo producenta pojazdu, ale również z użyciem nowych części nie oznaczonych logo producenta pojazdu i o identycznej lub porównywalnej (nie gorszej) jakości co części sygnowane logo producenta pojazdu, a przy tym posiadających niższe ceny. Części takie są dopuszczone do obrotu i stosowania w dowolnej kategorii warsztatów, również posiadających autoryzację, a ich zastosowanie nie wiąże się z utratą uprawnień gwarancyjnych. Naprawa z użyciem również takich części pozwala na doprowadzenie pojazdu

do sprawności technicznej i estetycznej sprzed zdarzenia, z zachowaniem poprawnej technologii określonej przez producenta i w sposób zapewniający bezpieczeństwo użytkownika.

Pozwany przyznał także, że w kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 25 sierpnia 2022 roku przyjął stawkę roboczogodziny w wysokości 52,00 złotych netto, podczas gdy stawka przyjęta przez powódkę wynosi aż 110,00 zł netto za prace mechaniczno - blacharskie oraz 110,00 zł netto za prace lakiernicze. Przy czym powódka nie wskazała w pozwie, na jakiej podstawie ustaliła wysokość stawek roboczogodziny za prace mechaniczno blacharskie oraz lakiernicze. Dlatego też, w ocenie pozwanego, powódka nie udowodniła zasadności zastosowania proponowanej przez nią stawki roboczogodziny 110,00 zł netto za prace naprawcze oraz 110,00 zł netto za prace lakiernicze. Pozwany wskazał nadto, że uwzględnione w kalkulacji naprawy sporządzonej przez powódkę stawki za jedną roboczogodzinę w wysokości 110,00 zł/rbg, są przy przestrzeganiu właściwej organizacji pracy i założeniu przeciętnego poziomu rentowności przedsiębiorstwa prowadzącego działalność gospodarczą związaną z naprawami pojazdów - nieadekwatne.

Pozwany wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego dane teleadresowe warsztatu z sieci partnerskiej, w którym mogła zostać wykonana naprawa uszkodzonego pojazdu z zastosowaniem proponowanych przez pozwanego stawek roboczogodziny za prace mechaniczno - blacharskie oraz lakiernicze, a także z uwzględnieniem zaproponowanych przez pozwanego części zamiennych i ich cen (wraz z rabatem 18% na części zamienne oraz 45% na materiał lakierniczy) – została wskazana poszkodowanemu i to wielokrotnie, jak również warsztatów, które mogą dokonać naprawy pojazdu za wskazaną w kalkulacji naprawy (...) z dnia 25 sierpnia 2022 roku kwotę. Zatem poszkodowany oraz powódka nie korzystając z możliwości naprawy czy nabycia części na preferencyjnych warunkach, doprowadzili do zwiększenia negatywnych następstw szkody, za co pozwany nie ponosi odpowiedzialności. Zatem brak jest jakichkolwiek wskazań do kwestionowania przez powódkę dokonanej przez pozwanego wyceny szkody na etapie jej likwidacji. Przedłożona natomiast przez powódkę prywatna kalkulacja naprawy nr 01/11/2022 z dnia 4 listopada 2022 roku oraz prywatna kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 1 września 2022 roku stanowią jedynie dokument prywatny i w żadnej mierze nie mogą korzystać z domniemania zgodności z prawdą zawartych w nich twierdzeń. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego jeżeli strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na zawarte w niej twierdzenia i wnioski, ekspertyzę tę należy traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Jeżeli strona składa taką ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, istnieją podstawy do przypisania jej znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.). Oznacza to, że pozasądowa opinia rzeczoznawcy stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CSK 245/06, nie pub./., z dnia 9 maja 2007 r., 11 CSK 77/07, M, Prawn, 2007, nr 11, s. 587 i z dnia 1 stycznia 2010 r., 1 CSK 199/09,).

Pozwany zaznaczył, że domaganie się przez powódkę odsetek nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia albowiem powódka w żadnym wypadku nie wykazała, że dochodzona przez nią kwota odszkodowania jest uzasadniona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 sierpnia 2022 roku w wyniku zdarzenia komunikacyjnego doszło do uszkodzenia pojazdu marki L. o nr rejestracyjnym (...) należącego do poszkodowanego J. P.. W dacie zdarzenia pojazd był 13,5 – letnim autem.

Uszkodzeniu uległy drzwi lewe przednie – wgniecenie i obudowa lusterka.

Sprawcą wypadku był kierujący pojazdem marki V. o nr rejestracyjnym (...). W dacie zdarzenia sprawca zdarzenia komunikacyjnego objęty był obowiązkową ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej.

bezsporne, nadto dowód: wspólne oświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 15, zeznania świadka J. P. 00:08:07 k. 158v.

W dniu 25 sierpnia 2022 roku poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, który ją przyjął i zarejestrował pod nr (...). Tego samego dnia pozwany dokonał oględzin uszkodzonego auta i w systemie A. sporządził kalkulację

naprawy samochodu poszkodowanego. Pozwany ustalił, że szkoda i koszt naprawy pojazdu L. po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2022 roku opiewa na kwotę 1.331,56 złotych brutto, która to została wypłacona poszkodowanemu tytułem odszkodowania.

Pozwany poinformował poszkodowanego o możliwości naprawy pojazdu w sieci serwisów, z którymi współpracuje na terenie całego kraju.

dowód: decyzja z dnia 29 sierpnia 2022 roku k. 22, dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk pisma z dnia 26 sierpnia 2022 roku k. 17 – 18, wydruk kalkulacji naprawy z dnia 25 sierpnia 2022 roku k. 18 – 20.

W dniu 1 września 2022 roku poszkodowany J. P. poinformował pozwanego, że nie zgadza się z wysokością przyznanego odszkodowania i wniósł o ponowne oględziny pojazdu.

Poszkodowany dla celów ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu zlecił (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu poszkodowanego, mającej na celu ustalenie rzeczywistych kosztów przywrócenia samochodu L. do stanu sprzed zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2022 roku. Całkowity koszt naprawy samochodu L. po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2022 roku wyliczono na kwotę nie mniejszą niż 7.983,55 złotych brutto.

Pozwany, po ponownej analizie dokumentacji, podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Jednocześnie ponownie poinformował poszkodowanego o możliwości naprawy pojazdu w ramach sugerowanej przez pozwanego sieci naprawczej. Zaproponował również możliwość zawarcia ugody i dopłatę kwoty 1.018,44 złotych.

Poszkodowany – J. P. podtrzymał swoje stanowisko odnośnie oględzin i nie zgodził się na propozycję ugodowego zakończenia sprawy.

dowód: wniosek z dnia 1 września 2022 roku k. 23, pismo z dnia 15 września 2022 roku k. 27 – 27v, pismo z dnia 15 września 2022 roku, dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk kalkulacji naprawy z dnia 1 września 2022 roku k. 24 – 26.

W dniu 3 października 2022 roku poszkodowany J. P. zawarł z powódką A. K., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w I. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność w związku ze szkodą z dnia 13 sierpnia 2022 roku, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki L. o numerze rejestracyjnym (...), należący do cedenta – J. P., przysługującą cedentowi zarówno bezpośrednio wobec sprawcy zdarzenia drogowego, jak również przeciwko zakładowi ubezpieczeń, w którym pojazd sprawcy w chwili zdarzenia objęty był obowiązkową ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, który to zakład ponosi odpowiedzialność gwarancyjną w związku z wyżej wymienioną szkodą komunikacyjną nr (...), likwidowana przez (...) S.A. wraz z wierzytelnością przechodzą na cesjonariusza wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

Powód, w toku postępowania likwidacyjnego, zawiadomił stronę pozwaną o przelewie wierzytelności na rzecz powódki.

Poszkodowany za zawarcie umowy cesji wierzytelności otrzymał kwotę około 3.000,00 złotych.

dowód: powiadomienie o przelewie wierzytelności z dnia 24 października 2022 roku k. 31, zeznania świadka J. P. 00:13:48 k. 158v, dowód z innych wniosków dowodowych: kopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 października 2022 roku k. 29 – 30.

Na mocy przekazanej umowy przelewu wierzytelności powód złożył reklamację na decyzję pozwanego w zakresie kwoty odszkodowania za szkodę komunikacyjną i wezwał pozwanego do zapłaty należnego odszkodowania na podstawie załączonej do akt szkody kalkulacji naprawy z dnia 1 września 2022 roku w kwocie 7.983,55 złotych, pomniejszonego o wypłacone dotychczas odszkodowanie w wysokości 1.331,56 złotych, a mianowicie o dopłatę kwoty 6.651,99 złotych. Powód podkreślił, że z kalkulacji naprawy o nr 01/11/2022 sporządzonej przez rzeczoznawcę w dniu

4 listopada 2022 roku, wynikało że całkowity koszt naprawy samochodu L. po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2022 roku, wynosiła nie mniej niż 8.261,28 zł brutto i jest to kwota, która gwarantuje przywrócenie samochodu do stanu sprzed dnia powstania szkody zgodnie z technologią zalecaną przez producenta pojazdu marki L..

Strona pozwana – (...) .U. S.A. w W. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko i odmówiła spełnienia świadczenia.

dowód: reklamacja z dnia 24 października 2022 roku k. 33 – 34v, reklamacja z dnia 4 listopada 2022 roku k. 4042v, kalkulacja naprawy z dnia 1 listopada 2022 roku k. 36 – 38, pismo z dnia 4 listopada 2022 roku k. 35, pismo z dnia 18 listopada 2022 roku k. 43- 44v.

Samochód marki L. o numerze rejestracyjnym (...), należący do J. P., pomimo otrzymanego odszkodowania i kwoty za zawarcie umowy cesji wierzytelności, nie został naprawiony. (...) jest jezdne i nadal wykorzystywane przez poszkodowanego.

dowód: zeznania świadka J. P. 00:08:07 k. 158v.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka A. K. - wywodziła swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 października 2022 roku, na podstawie której nabyła wierzytelność w związku ze szkodą z dnia 13 sierpnia 2022 roku, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki L. o numerze rejestracyjnym (...), należący do cedenta – J. P., przysługującą cedentowi zarówno bezpośrednio wobec sprawcy zdarzenia drogowego, jak również przeciwko zakładowi ubezpieczeń, w którym pojazd sprawcy w chwili zdarzenia objęty był obowiązkową ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, który to zakład ponosi odpowiedzialność gwarancyjną w związku z wyżej wymienioną szkodą komunikacyjną nr (...), likwidowaną przez (...) S.A. Umowa ta, oprócz wierzytelności, obejmowała również wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

Pozwany zakwestionował legitymację procesową czynną powoda z uwagi na nieważność umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 października 2022 roku, wskazując że umowa nie zawiera essentialia negotii wymaganych do ważności takiej umowy albowiem prawną przyczyną umowy cesji jest wykonanie istniejącego już między stronami zobowiązania (causa solvendi), a ważność umowy zależy od istnienia tego zobowiązania. Oznacza to, że strony w ramach łączącego ich stosunku prawnego zobowiązani są uzgodnić cause.

Zatem, skoro pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej, to Sąd w pierwszej kolejności zobowiązany był rozważyć zasadność tego zarzutu. Posiadanie bowiem przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

Legitymacja procesowa jest to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Przy czym legitymacja czynna zawsze jest ściśle związana ze stroną powodową i oznacza jej uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, natomiast legitymacja bierna uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Z powyższego wynika zatem, że legitymacja procesowa, to uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływająca z prawa materialnego. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony

prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje, co do zasady oddaleniem powództwa (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2012 roku, III CZP 83/12). Dlatego też rolą Sądu w procesie jest dokonanie oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania, a w wypadku stwierdzenia braku legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), to na Sądzie spoczywa wydania wyroku oddalającego powództwo.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności to umowa, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Zatem przelew wierzytelności z art. 509 k.c. w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz, powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Dlatego też z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje status wierzyciela. Przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu - cedentowi. Istotnym jest również, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności o zaległe odsetki, jak również, że wierzytelność przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zatem zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Istotnym jest również, że przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem działania ustawy. Ponadto warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Dlatego też winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest także wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również przedmiotu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 roku, III CKN 423/98, Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1). Podkreślić należy także, że przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Konieczne jest jednak wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Skuteczne jest także zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją jednak określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego ona wynika (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z dnia 25 lutego 2021 roku, I ACa 252/20).

W ocenie Sądu fakt zawarcia umowy cesji wierzytelności nie budził wątpliwości albowiem powód przedłożył umowę cesji podpisaną przez poszkodowanego oraz powódkę. Ponadto z treści tej umowy wynikało, że dotyczy ona wierzytelności związanej ze szkodą powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 13 sierpnia 2022 roku.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda była niezasadny.

W przedmiotowej sprawie poza sporem był zakres uszkodzeń pojazdu marki L. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność poszkodowanego J. P., brak naprawy szkody na chwilę zawarcia umowy cesji wierzytelności, jak również fakt uznania przez pozwanego odpowiedzialności za wyrządzoną poszkodowanemu szkodę i wypłatę, w ramach postępowania likwidacyjnego, poszkodowanemu J. P. kwoty 1.331,56 złotych brutto, która została ustalona na podstawie kalkulacji sporządzonej przez pozwanego.

Kwestią sporną była natomiast zasadność samego roszczenia, albowiem pozwany twierdził, że kwota wypłacona poszkodowanemu – J. P. tytułem naprawienia szkody w wysokości 1.331,56 złotych odpowiadała stracie powstałej w majątku osoby poszkodowanej w zdarzeniu, natomiast powód twierdził, że wysokość szkody wynosi nie mniej niż 8.261,28 złotych brutto. Ponadto pozwany wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego zaproponował poszkodowanemu, a następnie powódce możliwość naprawy auta przy zastosowaniu preferencyjnych stawek za robocizogodzinę i cen części niezbędnych do naprawy. Tym samym poszkodowany oraz powódka nie korzystając z możliwości naprawy czy nabycia części na preferencyjnych warunkach, doprowadzili do zwiększenia negatywnych następstw szkody, za co pozwany nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z treścią art. 805 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Nadto zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz.U. z 2015 r. poz. 1844, t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1170) zakład ubezpieczeń udziela ochrony ubezpieczeniowej na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z ubezpieczającym. Umowa ubezpieczenia ma charakter dobrowolny, z zastrzeżeniem przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Stosownie zaś do treści art. 822 k.c. zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Zgodnie natomiast z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, które Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela, dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym, albowiem nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu przepisów prawa cywilnego i prawa ubezpieczeniowego. W obu przypadkach chodzi bowiem o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej (por. uchwała z dnia 18 marca 1994r. w sprawie III CZP 25/94 i z dnia 15 listopada 2001r. w sprawie III CZP 68/01).

Pojęcie szkody rozumianej jako uszczerbek majątkowy może mieć dwojaką postać – szkody rzeczywistej oraz utraty korzyści. W doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę wchodzi w skład takiej szkody. Podkreślenia przy tym wymaga fakt, iż pojęcie szkody ubezpieczeniowej, gdy podstawą odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jest umowa odpowiedzialności cywilnej, jest tożsame z pojęciem szkody zawartym w art. 361 k.c. Przepis ten stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Zgodnie zaś z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić - według wyboru poszkodowanego - bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi zatem wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Podkreślić też trzeba, że przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem. Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany elementów, które uległy zniszczeniu.

Zatem treść art. 361 § 2 kc konstatuje zasadę tzw. pełnego odszkodowania i dlatego też w sytuacji wystąpienia szkody, spowodowanej przez ubezpieczonego, ubezpieczyciel sprawcy szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Obowiązek ten powstaje z chwilą jej wyrządzenia i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, oraz czy sam zorganizuje naprawę pojazdu, a zatem po niższych cenach (np. w warsztacie nieautoryzowanym lub przy użyciu zamienników), czy też naprawa odbywa się w warsztacie autoryzowanym. Jednakże zgodnie z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa, którą Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Co istotne, Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę

odpowiadającą temu wzrostowi (por. uchwała Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 roku (CZP 80/11, L.)). Ponadto konieczność naprawienia szkody w całości oznacza, iż wartość techniczna i rynkowa pojazdu sprzed jej zaistnienia i po tym fakcie winna być taka sama, a naprawiony pojazd ma zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy i bezpieczeństwo w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Ma to pierwszorzędne znaczenie, bowiem uznanie zaistnienia stanu wzbogacenia w wyniku wymiany uszkodzonych, a już używanych części na nowe wynika z przyjęcia założenia, że każda część pojazdu stanowi odrębną całość.

Istotnym jest również, że przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z treści art. 363 § 1 k.c. jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. W istocie jednak naprawienie szkody przez ubezpieczyciela polega na zapłaceniu kwoty pieniężnej koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Pod względem ekonomicznym (wartości świadczenia) występuje w takiej sytuacji ekwiwalentność obu postaci świadczeń odszkodowawczych przewidzianych w art. 363 § 1 k.c. Można zatem przyjąć, że poszkodowanemu przysługuje roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego także wobec ubezpieczyciela, ale ze względu na charakter świadczenia ubezpieczeniowego roszczenie to przybiera postać żądania restytucji pieniężnej umożliwiającej definitywne przywrócenie stanu poprzedniego. Takie zachowanie powoda nie może jednak kreować obowiązku odszkodowawczego i jego zakresu albowiem zakład ubezpieczeń w dalszym ciągu odpowiada tylko w granicach art. 361 kc. Odszkodowanie ma bowiem zrekompensować szkodę, a nie służyć wzbogaceniu poszkodowanego.

Zgodnie bowiem z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa, którą Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela, ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ponosi odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody i w takich też granicach ustalane jest i wypłacane odszkodowanie. Przy czym odszkodowanie ustala się z jednej strony respektując zasadę pełnego odszkodowania, a z drugiej strony nie przekraczając wysokości faktycznie doznanej przez poszkodowanego szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z dnia 30 marca 2022 roku, I NSNc 184/21, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 16 grudnia 2021 roku, III CZP 66/20).

W przedmiotowej sprawie z zebranego materiału dowodowego wynika, że pozwany poinformował poszkodowanego, a następnie, po zawarciu umowy cesji wierzytelności również powódkę, że w celu usunięcia szkody istnieje możliwość skorzystania z warsztatów współpracujących z pozwanym, jak również, że dalsze regulacje finansowe będą możliwe po wykazaniu, że przyznana dotychczas kwota odszkodowania nie pozwoliła na przeprowadzenie skutecznie naprawy pojazdu w uznanym zakresie.

Natomiast z niekwestionowanych zeznań świadka J. P. wynika, że samochód pomimo zdarzenia komunikacyjnego jest jezdny i świadek nadal korzysta z niego, jak również, że szkoda nie została naprawiona albowiem poszkodowany nie mógł znaleźć drzwi do auta. Jednocześnie świadek nie potrafił wskazać ceny tych drzwi. Przyznał również, że w związku z zawartą umową cesji wierzytelności otrzymał od powódki jakąś kwotę - „chyba około 3.000,00 złotych” (dowód: zeznania świadka J. P. 00:13:48 k. 158v).

W ocenie Sądu zeznania świadka B. B. nie zasługiwały na uwzględnienie albowiem świadek ten nie pamiętał przebiegu postępowania likwidacyjnego, nie posiadał wiedzy jakie części występowały w przedmiotowym aucie, albowiem zapoznał się z pojazdem jedynie w formie fotograficznej. Świadek nie posiadał również wiedzy czy auto uczestniczyło wcześniej w jakimkolwiek zdarzeniu komunikacyjnym oraz co uwzględniono w ramach przyznanego odszkodowania.

Zatem, skoro poszkodowany otrzymał od pozwanego tytułem naprawienia szkody kwotę 1.331,56 złotych oraz od powódki w związku z zawartą umową cesji wierzytelności kwotę około 3.000,00 złotych, to żądanie zapłaty dochodzone w niniejszej sprawie mogło dotyczyć jedynie – oczekiwanego przez powoda – „uzupełnienia” kwoty odszkodowania do sumy równej kosztom restytucji, obliczonym przez niego metodą kosztorysową.

Istotnym jest, że z powyższego materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, iż przedmiotowe auto nie znajduje się w majątku powódki, albowiem samochód cały czas jest w posiadaniu poszkodowanego – właściciela auta J. P. i jest przez niego wykorzystywane.

Zatem, w ocenie Sądu, naprawienia pojazdu kompensacją nie może nastąpić przez zapłatę równowartości hipotetycznych kosztów przywrócenia stanu poprzedniego, bowiem uszczerbek w tej postaci (uszkodzenia samochodu) już nie istniał, a szkoda zmieniła swą postać na ewentualne wydatkowanie własnych aktywów na naprawę pojazdu i ten właśnie uszczerbek podlegał naprawieniu przez ubezpieczyciela poprzez zapłatę równowartości kwoty wyłożonej na przeprowadzenie naprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 8 grudnia 2022 roku, (...) 726/22).

Niewątpliwym jednak jest, że uszkodzony pojazd stanowiący własność J. P. nie znajduje się w posiadaniu powoda, albowiem nadal jest wykorzystywany i stanowi własność poszkodowanego J. P.. Wobec powyższego Sąd powziął wątpliwości czy w ogóle i w jakim zakresie powód wydatkowałby własne aktywa na naprawę pojazdu, skoro nie jest w posiadaniu przedmiotowego auta. Takie postępowanie powoda, zdaniem Sądu, należy traktować w kategoriach nieuzasadnionego przysporzenia. Istotnym jest również, że powód pomimo propozycji naprawy auta przez pozwanego we współpracującym z nim warsztacie nie skorzystał z tej propozycji, a jedynie przedstawił hipotetyczne koszty naprawy pojazdu, który i tak nie znajduje się w jego majątku albowiem stanowi własność poszkodowanego – J. P..

Wobec powyższego, Sąd uznał, że zgłoszony przez powoda i pozwanego dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej jest nieprzydatny do wykazania wysokości kosztów naprawy i nie jest istotny dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro strona powodowa nie wykazała, w toku niniejszego procesu aby wydatkowała, czy też miała zamiar wydatkować jakiegokolwiek własne aktywa w celu usunięcia przedmiotowej szkody.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1, 1¹ i 3 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W przedmiotowej sprawie powód jest stroną przegrywającą proces, zatem zasadnym było zasądzić od niego na rzecz pozwanego koszty procesu.

W przedmiotowej sprawie pozwany reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Zatem koszty procesu obejmują opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 1.800,00 złotych, zgodnie z treścią § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.